

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Petra Pospíšila ve věci

žalobce: **DXC Technology Czech Republic s.r.o.**, IČO: 05211131
sídlem Pikrtova 1737/1a, 140 00 Praha
zastoupený advokátem Mgr. Jiřím Slavičkem
sídlem Na Pankráci 449/11, 140 00 Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, 604 55 Brno

za účasti: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**
sídlem Vyšehradská 427/16, Praha

o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 8. 2020, sp. zn. ÚOHS-R0118/2020/VZ, č. j. ÚOHS-26224/2020/322/HSc,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajský soud v Brně se v tomto rozsudku zabývá otázkou, zda osoba zúčastněná na řízení v pozici zadavatele formulovala zadávací podmínky obsažené v zadávací dokumentaci pro níže specifikovanou veřejnou zakázku v rozporu se zásadou zákazu diskriminace, popř. se dopustila jiných pochybení, která měla vliv na možnost účasti v zadávacím řízení. Jinými slovy jde o to, zda předmětné zadávací podmínky byly nastaveny tak, že vyloučily účast těch zájemců, kteří by se za jiných okolností zadávacího řízení mohli účastnit, čímž vyloučily soutěž o danou veřejnou zakázku a vytvořily bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Zároveň s tím souvisí otázka, zda tento postup zadavatele žalovaný řádně přezkoumal.
2. V posuzované věci osoba zúčastněná na řízení, jakožto zadavatel, vedla zadávací řízení jako řízení se soutěžním dialogem dle § 68 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“) na veřejnou zakázku „Vývoj a implementace eSIR a společných částí“ v řízení se soutěžním dialogem, jehož oznámení bylo odesláno k uveřejnění dne 31. 1. 2020 a uveřejněno ve Věstníku veřejných zakázek dne 3. 2. 2020 pod ev. č. Z2020-004646, ve znění oprav uveřejněných dne 6. 2. 2020 a dne 14. 2. 2020, a v Úředním věstníku Evropské unie dne 5. 2. 2020 pod ev. č. 2020/S 025-056870, ve znění opravy uveřejněné dne 14. 2. 2020 pod ev. č. 2020/S 032-075877 (dále jen „*zadávací řízení*“).
3. V rámci zadávacích podmínek stanovil zadavatel požadavek na referenci účasti členů realizačního týmu na pozicích hlavní architekt, databázový specialista, specialista UI/UX v příslušné roli na jiném projektu v podobě, jak jej zadavatel coby „projekt obdobné velikosti a zaměření“ definoval. Žalobce považoval takto stanovené kvalifikační předpoklady za diskriminační a nepřiměřené. Proto v tomto směru žalobce podal nejdříve námitky k zadavateli dle § 241 a násl. ZZVZ a poté, co s nimi neuspěl, podal k žalovanému návrh na přezkoumání úkonů zadavatele dle § 249 ZZVZ.
4. Ve zmíněném návrhu k žalovanému žalobce rozporoval i nezákonnost požadavku zadavatele na složení realizačního týmu (techniky, kteří se budou podílet na plnění veřejné zakázky). Zejména však žalobce poukázal rovněž na to, že zadavatel poskytl část zadávací dokumentace (konkrétně schéma předpokládané aplikační architektury projektu) v částečně nečitelné formě a toto schéma pak měli dodavatelé k dispozici ve zcela čitelné formě až 13 dní před uplynutím lhůty pro podání žádostí o účast.
5. Žalovaný o žalobcově návrhu rozhodl rozhodnutím z 29. 5. 2020, sp. zn. ÚOHS-S0140/2020/VZ, č. j. ÚOHS-15900/2020/522/JKr (dále „*prvostupňové rozhodnutí*“). V tomto rozhodnutí uvedl žalovaný celkem tři výroky. Prvním zastavil řízení dle § 257 písm. h) ZZVZ, a to v části, v níž žalobce brojil proti nezákonnosti požadavku zadavatele na složení realizačního týmu; k zastavení řízení v této části žalovaný uvedl, že příslušnou námitku žalobce nevznnesl v rámci námitek proti zadávacím podmínkám. Výrokem druhým a třetím žalovaný ve zbytku návrh zamítl dle § 265 písm. a) ZZVZ, neboť nebyly zjištěny důvody pro uložení nápravného opatření. Šlo tedy o zamítnutí návrhu v částech, v nichž žalobce brojil proti kvalifikačním předpokladům (bod 3 tohoto rozsudku) a proti tomu, že

zadavatel poskytl část zadávací dokumentace v částečně nečitelné formě, aniž by prodloužil lhůtu pro podání žádosti o účast (bod 4 tohoto rozsudku).

6. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce rozklad. O něm rozhodl předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „*předseda Úřadu*“) rozhodnutím uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále také „*napadené rozhodnutí*“ či „*rozhodnutí předsedy Úřadu*“), tak, že jej zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

7. Žalobce ve včas podané žalobě navrhl, aby soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu i prvostupňové rozhodnutí, věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení, a aby žalovanému uložil nahradit žalobci náklady řízení. Podle žalobcova názoru totiž žalovaný i předseda Úřadu celou věc v důsledku nesprávně zjištěného a vyhodnoceného skutkového stavu nesprávně právně posoudili.
8. V konkrétní rovině žalobce na prvním místě namítl, že podal k žalovanému pouze jediný návrh, i když tento obsahoval několik důvodů. Proto měl žalovaný o jeho návrhu rozhodnout pouze jediným rozhodnutím s jediným výrokem, a nikoliv dělit výrok na části (výroky) I, II a III.
9. K výroku I prvostupňového rozhodnutí, stejně jako v rozkladu, žalobce namítl, že řízení bylo v tomto rozsahu zastaveno v nesamostatné části odůvodnění podaného návrhu (srov. bod 5 tohoto rozsudku). To má být v rozporu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“).
10. Podle žalobce dále žalovaný nesprávně uzavřel, že žalobcovy námitky, podané dne 3. 3. 2020 v 8.58 hod., nebyly podány včas.
11. K výroku II prvostupňového rozhodnutí žalobce trvá na své návrhové námitce, že zadavatel v současné fázi zadávacího řízení (řízení se soutěžním dialogem) nemá k dispozici dostatek informací ani nemá jednoznačnou představu, co bude předmětem veřejné zakázky a jaké budou požadavky na dodavatele. Za této situace je tedy podle žalobce zjevné, že zadavatel ani nemůže přesně znát požadavky, které bude mít na složení a na jednotlivé členy dodavatelského týmu. Proto jsou zadavatelem nastavené požadavky na kvalifikaci a reference členů týmu dodavatele diskriminační, nepřiměřené a vytvářející bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. Navíc se s žalobcovými námitkami předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí nevypořádal a rozhodnutí předsedy Úřadu tak je nepřezkoumatelné.
12. Žalobce se vymezuje i proti závěrům žalovaného formulovaným ve výroku III prvostupňového rozhodnutí. V tomto směru namítá, že nemůže být nucen kontrolovat si případné nečitelné části zadávací dokumentace porovnáním s jinými částmi zadávací dokumentace a dovozovat z ostatních čitelných částí zadávací dokumentace, co mohl mít zadavatel v nečitelné části na mysli. Dále namítá, že zadavatel ani žalovaný nemohou hodnotit, jak je ten který konkrétní dokument ze zadávací dokumentace významný pro rozhodování žalobce o účasti v zadávacím řízení. Žalovaný proto pochybil, pokud ve výroku III prvostupňového rozhodnutí uzavřel, že dotčená část zadávací dokumentace není podstatná pro popis plnění veřejné zakázky, a že sám žalobce si mohl dovodit, co bylo uvedeno v nečitelných částech předmětného schématu. I zde pak žalobce doplnil, že se předseda Úřadu ve svém rozhodnutí s žalobcovými námitkami dostatečně nevypořádal.

III. Vyjádření žalovaného

13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobní body se prakticky shodují s argumentací rozkladu, proto nadále trvá na závěrech učiněných jak v napadeném rozhodnutí, tak v prvostupňovém rozhodnutí a v podrobnostech na ně odkazuje.
14. Žalovaný dále nepovažuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Předseda Úřadu se v něm totiž plně ztotožnil se závěry žalovaného. Prvostupňové rozhodnutí nebylo třeba nijak korigovat.
15. Žalovaný označuje napadené rozhodnutí za zákonné i v jeho zbývajících aspektech. Předně tak nebylo žádným pochybením rozdělit výrok prvostupňového rozhodnutí na tři části. Jde o běžnou aplikační praxi žalovaného, která je srozumitelná, přehledná a v souladu se správním řádem. Z vyjádření žalovaného tak lze vyrozumět, že v tomto rozměru věci nepovažuje za vadné ani napadené rozhodnutí, pokud to postup žalovaného a podobu prvostupňového rozhodnutí aprobovalo.
16. Námitku týkající se otázky včasnosti podaných námitek z 3. 3. 2020 shledává žalovaný nepřiléhavou a míjející se s podstatou věci. Nedůvodné jsou také námitky ohledně údajné nezákonnosti požadavků zadavatele na reference účasti na projektu obdobné velikosti a zaměření v případě členů realizačního týmu, resp. ohledně postupu zadavatele při poskytnutí části zadávací dokumentace v podobě obrázku 1 „Schéma předpokládané aplikační architektury projektu“. Ani v tomto směru žaloba nepřináší nic nového oproti rozkladu. Žalovaný tak trvá na závěrech, které k těmto otázkám uvedl předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí, resp. které jsou obsaženy v prvostupňovém rozhodnutí.

IV. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) napadené rozhodnutí předsedy Úřadu, jakož i předcházející rozhodnutí žalovaného včetně řízení předcházejícího jeho vydání, a shledal, že žaloba **není důvodná** (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Soud o věci rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s.

IV.1 Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

18. V první řadě se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí – žalobce namítal nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí zejména pro nedostatek důvodů, resp. proto, že se žalovaný, resp. předseda Úřadu, nevypořádal s jeho námitkami. S tvrzenou nepřezkoumatelností se soud vypořádává nejdříve, protože by bylo předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
19. O nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů lze hovořit v situaci, kdy se správní orgán v rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně své rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (viz např. rozsudek NSS z 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63, č. 1112/2007 Sb. NSS). Není-li z odůvodnění zřejmé, proč (odvolací) správní orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS z 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010-80).

20. Námitku nepřezkoumatelnosti soud neshledal důvodnou a přílehlavou. Napadené rozhodnutí je dle soudu srozumitelné, strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaný a po něm předseda Úřadu reagovali na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl. Napadené rozhodnutí obsahuje rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení skutkového stavu, při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí. V projednávané věci rozhodnutí předsedy Úřadu (a koneckonců ani žalovaného) vadou nepřezkoumatelnosti netrpí, neboť je zřejmé, z jakého zjištěného stavu věci správní orgán vycházel a jak jej právně posoudil; hodnocení správnosti a úplnosti skutkových a právních úvah, na kterých správní orgán poté své rozhodnutí založil, je již otázkou zákonnosti. Napadené rozhodnutí proto není nepřezkoumatelné.
21. S výše uvedeným navíc úzce souvisí to, že žalobní námitky v podstatě kopírují námitky rozkladové, o kterých bylo rozhodnuto napadeným rozhodnutím, a žalobce téměř nereaguje na argumentaci obsaženou v napadeném rozhodnutí. Nad její rámec zpravidla dodává právě jen již zmíněnou otázku nepřezkoumatelnosti. Jelikož se krajský soud ztotožnil se závěry učiněnými předsedou Úřadu v napadeném rozhodnutí a napadené rozhodnutí má za důkladné, v podrobnostech na obsah napadeného rozhodnutí odkazuje (srov. rozsudek NSS z 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Soud zároveň dodává, že se v převážné míře shoduje se stanoviskem, které k žalobě podal žalovaný.

IV.2 Otázka výroků prvostupňového rozhodnutí

22. V návaznosti na vypořádání námitky nepřezkoumatelnosti se soud domnívá, že žalovaný posuzoval celý žalobcův návrh ve vzájemných souvislostech. Následné rozdělení výroku, resp. formulace několika jednotlivých výroků, nijak neodporuje § 68 odst. 2 správního řádu, přičemž správní řád se subsidiárně aplikuje na otázky neupravené v ZZVZ. Ke zmíněnému ustanovení, jak na to poukázal v napadeném rozhodnutí předseda Úřadu, uvádí komentářová literatura, že *„výroková část může být fakticky tvořena jedním výrokiem nebo několika výroky [...] dále mohou být vydávány jednotlivé výroky ke konkrétním osobám či skupinám osob, pokud by to bylo vzhledem k danému případu srozumitelnější“* (Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 430). Taktéž, jak rovněž zmínil předseda Úřadu, z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, č. 3268/2015 Sb. NSS, vyplývá, že *„[k]onkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. Rozčlenění výrokové části je tedy do značné míry ovlivněno aplikační praxí a různé orgány mohou používat různé varianty grafického a obsahového členění, za předpokladu, že jsou naplněny požadavky uvedené v § 68 odst. 1 a 2 správního řádu“* (bod 16 citovaného usnesení).
23. Žalobce také nijak nerozporoval závěr předsedy Úřadu, že rozdělení výroku dle jednotlivých námitek navrhovatele je odrazem aplikační praxe žalovaného, která je, resp. může být ve vazbě na konkrétní okolnosti jednotlivé věci, srozumitelná, přehledná a souladná se správním řádem.
24. Jak příhodně poznamenal žalovaný ve vyjádření k žalobě, popsání aplikační praxe pramení mj. ze skutečnosti, že obsahem návrhu je často řada jednotlivých věcně nesouvisejících námitek, kterými se žalovaný musí zabývat odděleně. Shrnutí rozhodnutí o všech vznesených námitkách do jediného výroku by tak mohlo být nepřehledné. Přitom

podmínkou správnosti rozhodnutí obsahujícího více částí výroku je pak povinnost tyto jednotlivé části náležitě odůvodnit, jak plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu z 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79, dle jehož bodu 16 „[z]ákladním předpokladem poskytnutí efektivní soudní ochrany právům účastníků řízení je právě existence řádného odůvodnění všech částí výroku správního rozhodnutí. Pouze za těchto podmínek mohou účastníci řízení formulovat své výhrady (tzv. žalobní body) proti správnímu rozhodnutí.“ Z toho je nadto zřejmé, že dělení výroku na jednotlivé části je běžnou praxí a předpokládá se. K tomu pak krajský soud poznamenává, že jednotlivé výroky žalovaný řádně odůvodnil a rovněž předseda Úřadu se ke struktuře prvostupňového rozhodnutí adekvátně vyjádřil.

25. Žalobce neuvádí žádnou uchopitelnou argumentaci k názoru, který vyplývá z jeho formulací, že by snad o jeho návrhu nebylo vydáno jedno „celkové rozhodnutí“. Na tom nic nemění členění výrokové části prvostupňového rozhodnutí, protože stále se jedná o jediné rozhodnutí o jediném návrhu, byť ten obsahoval různé – relativně samostatné – námitky. Není také vůbec zřejmé, jaká žalobcova práva měla být popsáným postupem žalovaného dotčena či zkrácena. Žádné hmatatelné námitky k tomu žalobce neuvádí. Výjimkou je snad tvrzení, že formulací výroku I žalovaný, resp. napadené rozhodnutí, „obchází tak zcela části odůvodnění podaného návrhu, které tvoří jeden celek s ostatními důvody podaného návrhu“. K tomu však soud uvádí, že naopak je ze správních rozhodnutí v obou stupních zřejmé, že ta se zabývala žalobcovým návrhem komplexně, se zohledněním jeho vzájemných vazeb, přičemž je třeba opět připomenout, že konkrétní dotčení na svých právech žalobce nijak nespecifikuje.
26. K tomuto žalobnímu bodu pak soud dodává, že výrok I prvostupňového rozhodnutí, týkající se námitek ohledně nezákonného požadavku zadavatele na složení realizačního týmu, ob stojí také proto, že se týkal problematiky, kterou žalobce v rámci námitek proti zadávacím podmínkám nevzněl. V tomto směru a rozsahu bylo částečné zastavení řízení dle § 257 písm. h) ZZVZ zcela namístě. Ke stejným závěrům jako žalovaný pak dospívá i komentářová literatura, dle níž „[z] tohoto důvodu může ÚOHS zastavit řízení o přezkoumání úkonů zadavatele i jen v části, pokud návrh obsahuje nad rámec skutečností uvedených v námitkách i nové skutečnosti, které navrhovatel mohl tvrdit již vůči zadavateli, avšak z nějakého důvodu tak neučinil (§ 251 odst. 4).“ (§ 257 [Zastavení řízení]. In: Šebesta, M. a kol. Zákon o zadávání veřejných zakázek. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2022, s. 1505.)

IV.3 Včasnost námitek podaných k zadavateli

27. Žalobce v žalobě zmiňuje, že žalovaný shledal jeho námitky ze dne 3. 3. 2020 jako podané opožděně. Tato výhrada vůči napadenému rozhodnutí (byla uvedena také v rozkladu) není přílehlavá.
28. K tomu lze uvést, že žalovaný v bodě 165 prvostupňového rozhodnutí konstatoval, že námitky ze dne 3. 3. 2020 byly podány řádně a včas. Žalovaný tedy včasnost podaných námitek nerozporoval. Žalovaný rozporoval pouze obsah těchto námitek, neboť ty neobsahovaly výtku ohledně složení realizačního týmu. Na to příhodně reagoval výrok I prvostupňového rozhodnutí (viz část IV.2 tohoto rozsudku). Nadto předseda Úřadu v bodě 34 svého rozhodnutí uvedl stanovisko k dané námitce, a to společně s odkazem na bod 165 prvostupňového rozhodnutí. Tomuto postupu nelze nic vytknout.
29. Soud dodává, že si je vědom toho, že zde rozebíranou námitkou se žalobce případně mohl vymezovat i proti závěrům zadavatele, který v rozhodnutí o námitkách z 3. 3. 2020 naznačoval žalobcuv účelový postup spočívající v tom, že námitky podal „na poslední

chvíli“. I kdyby žalobce skutečně svou argumentaci myslel takto, pak ovšem nijak nekonkretizuje, jak tímto postupem zadavatele byl reálně zkrácen na svých právech (nečinil tak ani v návrhu k žalovanému, ani v rozkladu).

IV.4 Námitky týkající se nezákonnosti požadavků zadavatele na reference účasti na projektu obdobné velikosti a zaměření členů realizačního týmu

30. Žalovaný i předseda Úřadu shledali, že zadavatelem nastavené požadavky na kvalifikaci a reference členů týmu dodavatele nebyly diskriminační, nepřiměřené a nevytvářely bezdůvodné překážky hospodářské soutěže. To žalobce v žalobě rozporuje s odkazem na skutečnost, že s ohledem na řízení se soutěžním dialogem nemohou být parametry veřejné zakázky prozatím finální, a proto jimi nelze ospravedlnit excesivní požadavky na kvalifikaci, které považuje, již bylo naznačeno, za diskriminační a nepřiměřené.
31. K tomu je třeba konstatovat, že žalobce ve správním řízení neuvedl, a nečiní tak ani nyní, žádné konkrétní důvody, pro které by měly být zadavatelem požadované parametry diskriminační a nepřiměřené. Ve správním řízení ve vztahu k tomu v konkrétnější rovině zmínil snad jen to, že ani on sám, který na daném poli představuje významný subjekt, není s to naplnit zadavatelské požadavky.
32. Soud dále k tomuto aspektu věci uvádí, že jak plyne z napadeného rozhodnutí, dospěl předseda Úřadu k závěru, že i postup zadavatele v řízení se soutěžním dialogem dle § 68 ZZVZ umožňuje zadavateli stanovit kvalifikační předpoklady. Ačkoliv není v řízení se soutěžním dialogem přesně definován předmět plnění, musí zadavatel jasně definovat, jakého výsledku má být realizací veřejné zakázky dosaženo. To, jak podrobně posoudil žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí a následně předseda Úřadu v napadeném rozhodnutí, v posuzovaném případě zadavatel učinil. Realizací veřejné zakázky totiž mělo být vytvoření nového informačního systému justičního elektronického spisu a jeho nástavby pro agendu insolvenčního řízení („eSIR“), nasazení tohoto systému do prostředí justice a zajištění provozu, podpory a rozvoje vytvořeného informačního systému. Zadávací dokumentace pak obsahovala poměrně podrobný popis předpokládaného předmětu veřejné zakázky (body 97 až 136 prvostupňového rozhodnutí a bod 43 napadeného rozhodnutí). Zároveň možnost stanovit určité kvalifikační předpoklady předseda Úřadu dovodil z obecných ustanovení ZZVZ týkajících se kvalifikace dodavatele, neboť dle § 73 odst. 3 písm. b) ZZVZ může zadavatel požadovat prokázání technické kvalifikace podle § 79 zákona, což koresponduje i s komentářovou literaturou uvedenou v prvostupňovém rozhodnutí (viz bod 40 napadeného rozhodnutí).
33. V případě stanovení kvalifikačních kritérií v řízení se soutěžním dialogem je nutno v souladu se zásadou přiměřenosti zakotvenou v § 6 odst. 1 ZZVZ tato kritéria stanovit s ohledem na konkretizaci předmětu veřejné zakázky. Lze tedy říci, že pokud bude poměrně podrobně specifikován předmět plnění veřejné zakázky včetně představy zadavatele o tom, jak zkušený dodavatel by měl takovou veřejnou zakázku plnit, lze přiměřeně podrobně specifikovat i kvalifikační kritéria. S těmito závěry předsedy Úřadu, formulovanými v bodě 41 napadeného rozhodnutí, se soud ztotožňuje, k čemuž dodává, že ani v tomto případě vůči nim žalobce nevznáší novou a kvalifikovanou oponenturu, která by šla nad rámec jeho rozkladových námitek. Soud proto nemá důvodu rozporovat ani další závěry předsedy Úřadu – pokud tomu tak v souladu s dispoziční zásadou ovládající správní soudnictví na potřebné úrovni v principu nečiní ani žalobce –, že řízení se soutěžním dialogem patří k nejnáročnějším druhům zadávacích řízení a už samotné žádosti o účast v zadávacím řízení

by měly být předkládány takovými dodavateli, kteří budou schopni veřejnou zakázku plnit a kteří tak budou mít své místo v tvůrčím dialogu o plnění veřejné zakázky.

34. Tímto náhledem (viz body 175 až 178 prvostupňového rozhodnutí) posoudil věc žalovaný v prvostupňovém rozhodnutí, přičemž vzal v potaz zadavatelem (poměrně podrobně a přesně) definovaný předmět plnění a jím požadovanou kvalifikaci. Poté, co konstatoval složitost a zásadní význam předmětu plnění (eSIR) – viz např. body 205 a 207 ve vazbě na body 24 a 25 prvostupňového rozhodnutí – dospěl k závěru, že nastavení kvalifikačních předpokladů bylo přiměřené a nediskriminační. K tomu soud uvádí, že žalobce k vyvrácení tohoto závěru neuvedl ani v rozkladu, ani v žalobě žádnou konkrétní argumentaci, kterou by zpochybnil přiměřenost kvalifikačních kritérií ve vztahu ke konkrétním rysům předmětu plnění vymezeným zadávací dokumentací.
35. K tomu lze také dodat, že žalovaný zohlednil i skutečnost, že zadavatel stanovil pro referenční projekty dvě možné varianty, čímž do jisté míry rozšířil okruh možných osob, které by byly kvalifikovány pro dané pozice v realizačním týmu, a současně zohlednil i fakt, že žádost o účast v zadávacím řízení podali celkem čtyři dodavatelé a dle obsahu dokumentace o zadávacím řízení tito účastníci podmínky účasti v předmětném zadávacím řízení splnili. I proto lze mít zato, že zadavatel nastavil kvalifikační předpoklady v souladu se zákonem, tedy nediskriminačně, přiměřeně a bez bezdůvodných překážek hospodářské soutěže; zároveň tyto aspekty věci žalovaný a předseda Úřadu adekvátním způsobem posoudili.

IV.5 Postup zadavatele při poskytnutí části zadávací dokumentace – obrázku 1 „Schéma předpokládané aplikační architektury projektu“

36. Žalobce v žalobě, stejně jako v rozkladu, zopakoval svou námitku týkající se špatné čitelnosti části zadávací dokumentace. Přitom nesouhlasí se závěry žalovaného, potažmo předsedy Úřadu, že následné doplnění (jeho uveřejnění na profilu zadavatele ve zcela čitelné podobě) předmětného schématu bylo doplněním, které nevyžadovalo prodloužení lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení dle § 99 odst. 2 ZZVZ. Žalobce v tomto směru také tvrdí, že zadavatel nemůže určovat, která část zadávací dokumentace je méně významná a je toho názoru, že každá část zadávací dokumentace ovlivňuje rozhodnutí dodavatele, zda podá do zadávacího řízení nabídku.
37. Jako již několikrát, tak i zde soud poznamenává, že žalobce v zásadě opakuje svou argumentaci obsaženou v návrhu a rozkladu a nijak konkrétně nevyvrací důvody obsažené v rozhodnutích žalovaného a předsedy Úřadu. V návaznosti na tato rozhodnutí má i krajský soud za to, že k zadávací dokumentaci nelze přistupovat tak paušálně, jak tvrdí žalobce. To nakonec plyne i ze samotného textu § 99 ZZVZ, který výslovně předpokládá, že některá doplnění zadávací dokumentace nevyžadují prodloužení lhůty pro podání nabídek. Žalovaný tak konkrétně prostudoval povahu změny provedené zadavatelem, který původně částečně nečitelné (rozostřené) schéma (viz bod 247 prvostupňového rozhodnutí, kde je podrobně rozebráno, co a na jaké úrovni bylo z daného schématu v jeho původní podobě čitelné, a dále body 248 a 249, dle nichž bylo dost dobře možné si původně nečitelné části „určit/dovodit“ na základě znalosti zadávací dokumentace) doplnil verzí plně čitelnou.
38. Zároveň žalovaný dospěl k závěru, že podstatné informace o předmětu plnění veřejné zakázky jsou obsaženy v ostatních částech zadávací dokumentace a předmětné schéma mělo sloužit pouze ke snazší orientaci dodavatele v problematice veřejné zakázky, neobsahovalo žádné informace, které by nebyly uvedeny v ostatních částech zadávací dokumentace. Navíc,

jak již bylo řečeno, bylo předmětné schéma částečně čitelné a bylo možné v souladu s ostatními částmi zadávací dokumentace jeho obsah zjistit.

39. Žalovaný také přiléhavě zhodnotil fakt, že na dané schéma nelze pohlížet tak, jako by chybělo zcela, pouze usnadnění orientace v problematice nebylo tak efektivní, jak zadavatel zamýšlel. Neobstojí tedy žalobcová námitka, dle které nemůže zadavatel řízení sám posuzovat, které části zadávací dokumentace jsou podstatné, a které nikoliv – z popisu daného schématu jednoznačně plyne zadavatelovo sdělení, že se nejedná o finální návrh a že schéma má sloužit výhradně pro jednodušší orientaci dodavatele v řešené problematice (bod 233 prvostupňového rozhodnutí).
40. Soud tak na tomto místě uzavírá, že lze akceptovat názor žalovaného, resp. předsedy Úřadu, že „doplnění“ zadávací dokumentace o zcela čitelné schéma celých 13 dní před koncem lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení bylo v souladu s § 99 ZZVZ a nevyžadovalo si prodloužení lhůty pro podání žádostí o účast v zadávacím řízení. Tomuto závěru ostatně žalobce nečelí žádnou kvalifikovanou polemikou, toliko svými paušálními námitkami zmíněnými výše.

V. Závěr a náklady řízení

41. Na základě výše uvedeného soud žalobu zamítl, neboť není důvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
42. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, protože mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.
43. Výrok o náhradě nákladů řízení osoby zúčastněné na řízení se opírá o § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, právo na náhradu nákladů tak tato osoba nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. května 2023

JUDr. Zuzana Bystřická v.r.
předsedkyně senátu